

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11CoCsp/16/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2319200340
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Fedor Benka
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2319200340.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Fedora Benku a sudkýň JUDr. Silvie Hýbelovej a Mgr. Kataríny Arnouldovej v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s. r. o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpeného splnomocnencom: TOMÁŠ KUŠNÍR, s. r. o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 36 613 843, proti žalovanému: W. Y., nar. XX.XX.XXXX, bytom W. XXX, o zaplatenie 250,59 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 21. novembra 2019, č.k. 18Csp/13/2019-109, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie žalobu zamietol a žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

2. Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil použitím ust. § 52 ods. 1 až 4 a § 524 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, § 497 Obchodného zákonníka, § 1 ods. 2, § 9 ods. 1 a 2, § 11 ods. 1 a § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, ako aj § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, keď na základe vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že Slovenská sporiteľňa, a.s. (ďalej „banka“) a žalovaný uzavreli dňa 15.12.2015 úverovú zmluvu - Zmluvu o kreditnej karte, na základe ktorej banka poskytla žalovanému úverový rámec vo výške 300 eur a žalovaný sa zaviazal vyčerpanú sumu z úverového rámca splácať v minimálnych výškach splátky 15 eur najneskôr do 20 dňa v mesiaci. Nakoľko sa žalovaný dostal do omeškania so splácaním úveru, právny predchodca listom zo dňa 13.05.2016 vyzval žalovaného na úhradu pohľadávky banky, ku dňu 30.04.2016 vo výške 351,57 eur, do 15 dní od doručenia výzvy. Keďže žalovaný napriek výzve dlžnú sumu nezaplatil, právny predchodca žalobcu listom zo dňa 12.04.2016 oznámil žalovanému zníženie celkového úverového rámca na nulu, vypovedal zmluvu o kreditnej karte s účinnosťou ku dňu 22.04.2016 a súčasne vyzval žalovaného na zaplatenie dlhu vo výške 345,77 eur do 15 dní. Po vypovedaní zmluvy žalovaný neuhradil banke a ani žalobcovi svoj dlh ani čiastočne. Pokiaľ ide o posudzovanú Zmluvu o kreditnej karte, titulom ktorej si žalobca uplatňuje žalovanú pohľadávku, táto zmluva je nepochybne zmluvou spotrebiteľskou s poukazom na § 52 Občianskeho zákonníka, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy právny predchodca žalobcu konal a žalovaný nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Zároveň sa v danom prípade sa jedná o spotrebiteľský úver upravený zákonom č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Z pohľadu dodržania podstatných náležitostí zmluvy v zmysle § 9 zákona o spotrebiteľských v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, súd zistil, že zmluva bola platne uzatvorená a obsahuje všetky zákonom vyžadované vrátene tých, ktorých absencia spôsobuje, že sa poskytnutý

úver považuje za bezúročný a bez poplatkov (§ 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch). V konaní bolo taktiež preukázané, že medzi bankou ako postupcom a žalobcom ako postupníkom bola dňa 21.05.2018 uzatvorená Zmluva o postúpení pohľadávok č. 0398/2018/CE, na základe ktorej, v spojení s jej Prílohou, bola pohľadávka voči žalovanému z kreditnej karty, číslo účtu: 5081707739, v celkovej výške 360,24 eur (z toho istina 250,59 eur, úroky 26,32 eur, poplatky 83,33 eur) postúpená žalobcovi ako postupníkovi. V posudzovanom prípade však žalobca napriek výzve súdu nepreukázal, že jeho právny predchodca (banka) dodržal ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách pred postúpením pohľadávky žalobcovi voči žalovanému, teda, že postúpeniu pohľadávky voči žalovanému predchádzala písomná výzva banky, ktorá bola žalovanému doručená. Postúpenie pohľadávky upravujú ust. § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka, ak však postupuje svoju pohľadávku voči dlžníkovi banka, musí postupovať aj podľa ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách. Banka teda môže písomnou zmluvou postúpiť pohľadávku, ktorú má voči svojmu klientovi len vtedy, ak napriek písomnej výzve banky je jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke, za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy až po tom, čo bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonnými predpokladmi pre platné postúpenie pohľadávky banky, ktoré kumulatívne musia byť splnené už v čase postúpenia pohľadávky. Písomná výzva banky dlžníkovi je prvým predpokladom pre cesiu bankovej pohľadávky alebo jej časti na inú osobu, ktorá musí byť preukázateľne zaslaná dlžníkovi (v omeškaní) a dlžníkovo následné nepretržité omeškanie dlhšie ako 90 dní. Toto sú zákonné špeciálne podmienky, ktoré musia byť splnené v prípade postúpenia čo i len časti pohľadávky banky na tretiu (nebankovú) osobu, nakoľko zákon o bankách je špeciálnym predpisom vo vzťahu k Občianskemu zákonníku. Tieto isté podmienky musia byť splnené aj pri prelomení bankového tajomstva (porovnaj § 92 ods. 8 tretia veta zákona o bankách), aby nedošlo k jeho porušeniu. Uvedené spolu úzko súvisí, avšak vzájomne sa nevylučuje (viď rozsudok NS SR sp. zn. 1 Cdo/147/2017 zo dňa 24. apríla 2018). Žalobca v konaní poukazoval na čl. 6 Všeobecných obchodných podmienok Slovenskej Sporiteľne, a.s., podľa ktorých banka doručuje Klientovi písomnosti osobne, kuriérom, poštou alebo elektronicky a banka môže používať na komunikáciu s Klientom aj formát krátkej textovej správy (SMS), e-mailovú správu alebo iné formy doručovania prostredníctvom elektronických prostriedkov a technických zariadení, pričom takáto komunikácia môže obsahovať aj výzvy alebo upozornenia. Z týchto dôvodov preto žalobca nedisponuje doručenkou ani podacím hárkom k výzve zo dňa 13.05.2016 a zníženiu celkového úverového rámca na nulu zo dňa 12.04.2016. Žalobcu v prejednávanej veci zaťažovalo dôkazné bremeno preukázania svojej aktívnej legitímácie v konaní. Pod vecnou legitímáciou, či už aktívnou alebo pasívnou sa vo všeobecnosti v civilnom sporovom konaní rozumie oprávnenie alebo povinnosť strán vyplývajúce z hmotného práva. Aktívnu vecnú legitímáciu má tá zo strán, ktorej svedčí stav z hmotného práva, teda ktorá je nositeľom subjektívneho práva, o ktorom sa v konaní rozhoduje. Súd žalobe vyhovie len vtedy, ak žalobca preukáže, že má subjektívne právo na plnenie od žalovanej strany uplatnené v konaní. V opačnom prípade súd žalobu zamietne so záverom o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu bez ohľadu na prípadné zistenie, že nositeľom aktívnej vecnej legitímácie je iný subjekt, ktorý ale v konaní nevystupuje ako žalobca. Žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno, keď nepreukázal zaslanie písomnej výzvy žalovanému pred postúpením pohľadávky, teda nepreukázal, že pohľadávku voči žalovanému platne nadobudol. Podmienky pre postúpenie pohľadávky banky bez súhlasu žalovaného na tretiu osobu, ktorá nie je bankou (žalobca) podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách tak neboli splnené a vo veci nemohlo dôjsť k platnému postúpeniu pohľadávky banky voči žalovanému na žalobcu zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 21.05.2018, ktorá je v tejto časti neplatná pre rozpor so zákonom podľa § 39 OZ. V tejto súvislosti súd poukazuje na rozsudok NSSR sp. zn. 7 Cdo 26/2017 z 28. marca 2018. Pokiaľ žalobca ešte argumentoval tým, že vo VOP si tieto podmienky doručovania písomností dohodli odchylné, súd uvádza, že aj po zohľadnení VOP banky, čl. 6 bod 6.3 jasne stanovuje, že písomnosť doručovaná poštou je doručená tretí deň po jej odoslaní, v cudzine siedmy deň po jej odoslaní, a to aj keď Klient zmarí doručenie zásielky alebo sa o doručení zásielky nedozvedel. Vo vzťahu k poukazu žalobcu na ust. bodu 6.6 VOP je potrebné uviesť, že z obsahu Zmluvy nevyplýva, že by si žalovaný a banka dojednali zasielanie písomností elektronicky, keď zmluva neobsahuje ani e-mailovú adresu ani telefónne číslo žalovaného, práve naopak, aj spôsob doručovania výpisu ku kreditnej karte bol dojednaný poštou na adresu trvalého pobytu žalovaného. Taktiež je potrebné zdôrazniť, že žalobca v konaní ani netvrdil ani nepreukázal, že výzva banky zo dňa 13.05.2016 bola žalovanému zasielaná elektronicky. Pre úplnosť súd uvádza, že poštový podací hárkok, ktorým chcel žalobca preukázať zaslanie oznámenia o postúpení pohľadávky žalovanému, v žiadnom prípade nemôže preukazovať zaslanie predmetného oznámenia žalovanému, keďže písomnosti adresované žalovanému boli podané na poštovú prepravu dňa 29.01.2018 a zmluva o postúpení pohľadávok bola uzavretá dňa 21.05.2018, a navyiac z poštového hárku ani nevyplýva aká

písomnosť bola žalovanému zasielaná. V prejednávanej veci bolo rozhodujúce, aby žalobca preukázal minimálne doručenie výzvy zo dňa 13.05.2016 žalovanému, k čomu však nedošlo. Z vyššie rozvedených dôvodov je zrejmé, že žalobca svoje dôkazné bremeno neunesol, a preto súd žalobu z dôvodu absencie jeho aktívnej vecnej legitímácie zamietol. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, pričom pri rozhodovaní vychádzal z toho, že procesne úspešnému žalovanému podľa obsahu spisu v tomto konaní žiadne trovy nevznikli, keďže v konaní ostal pasívny a žiadne trovy konania si ani neuplatnil. Z týchto dôvodov by bolo preto nadbytočné a v rozpore so zásadou hospodárnosti sporového konania (čl. 17 CSP) rozhodnúť o priznaní nároku na náhradu trov konania žalovanému a následne o výške náhrady trov konania rozhodnúť tak, že žalovanému súd žiadnu náhradu trov konania nepriznáva. S ohľadom na procesnú ekonomiu súd preto žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, ktorý navrhol napadnutý rozsudok zmeniť a jeho žalobe vyhovieť, alternatívne napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Poukázal na skutočnosť, že v konaní bolo celkom nesporne preukázané, že pred postúpením pohľadávky postupca dodržal všetky podmienky, ktoré mu ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách ukladá. V konaní bolo preukázané, že žalovaný bol v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní, a to napriek písomnej výzve banky. Žalovaný bol postupcom vyzvaný na úhradu omeškaných splátok výzvou zo dňa 13.05.2016, ako aj výzvou zo dňa 12.04.2016 označenou ako „zníženie celkového úverového rámca na 0 a výpoveď zmluvy o kreditnej karte“. Odvolateľ poukázal na to, že v konaní tvrdil a tvrdí, že žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní a zároveň bol postupcom niekoľko krát vyzvaný na úhradu omeškaných splátok úveru a žalovaný v konaní žiadnym spôsobom tvrdenia žalobcu ohľadom doručenia predmetnej výzvy nepoprel. Keďže tieto skutkové tvrdenia neboli protistranou popreté, v zmysle ust. § 151 ods. 1 CSP ich bolo podľa názoru žalobcu potrebné považovať za tzv. nesporné skutkové tvrdenia. Zdôraznil, že žalovaný sa vo veci žiadnym relevantným spôsobom nevyjadril a nepredložil žiadne dôkazy alebo tvrdenia spochybňujúce nárok žalobcu. Procesná pasivita žalovaného v konaní sa prejavuje tým, že si neplní základné povinnosti sporovej strany a nakoľko žalovaný predmetné skutočnosti nijakým spôsobom nerozporoval, žalobca má za to, že je nutné tieto skutočnosti považovať za nesporné. Odvolateľ v súvislosti s aplikáciou ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách na prejednaný prípad poukázal na bod 12.4. všeobecných obchodných podmienok, podľa ktorého: „Klient súhlasí, že Banka môže akékoľvek svoje pohľadávky voči Klientovi postúpiť“. Nakoľko ustanovenie § 89 ods. 1 zákona o bankách pripúšťa úpravu vzťahov medzi bankou a klientom odchylné od ustanovení zákona o bankách, pričom ustanovenie § 92 ods. 8 nevyklučuje odchylnú úpravu vzájomných vzťahov, zmluvné strany si v posudzovanom prípade dohodli otázku postúpenia odchylné od predmetného zákona. Na podporu svojich tvrdení poukázal odvolateľ na rozhodnutia krajských súdov SR.

4. Žalovaný sa k podanému odvolaniu písomne nevyjadril.

5. Krajský súd v Tmave ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie podala včas oprávnená osoba - strana sporu (§ 359 a § 362 ods. 1 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 355 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia ústneho odvolacieho pojednávania preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny.

6. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp. zn. 18Csp/13/2019 je zaplatenie 250,59 eur príslušenstvom.

7. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správneho postupu a rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým bola žalobca zamietnutá a žalovanému nebol priznaný nárok na náhradu trov konania.

8. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom tvrdeného nároku, ktorý vo vyčerpávajúcom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam, a pretože odvolací súd v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo

veci, keď vec i správne právne posúdil, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od týchto záverov súdu prvej inštancie odchyliť, a preto nemôže dať za pravdu odvolateľovi. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie sa potom žiada dodať už len nasledovné:

9. Odvolacia námietka odvolateľa, že tento v konaní celkom nesporne preukázal, že pred postúpením pohľadávky postupca dodržal všetky podmienky, ktoré mu ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách ukladá, nie je dôvodná. Postúpenie pohľadávky banky, ku ktorému došlo v rozpore s § 92 ods. 8 zákona o bankách, je neplatný právny úkon (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Cdo 147/2017 zo dňa 24.04.2018). V zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách je postupca v súdnom konaní, v ktorom takto postúpenú pohľadávku uplatňuje, povinný v zmysle § 132 ods. 1 a § 150 ods. 1 CSP tvrdiť a dokázať predpoklady svojej aktívnej legitímácie, teda okrem iného aj splnenie podmienok platného postúpenia. Postupca, ktorému pohľadávka postúpená bankou, je tak v zmysle uvedeného povinný tvrdiť a dokázať, že pred postúpením pohľadávky banka klienta (dlžníka) vyzvala na splnenie jeho záväzku a klient napriek tomu zostal v omeškaní so splatením svojho záväzku aspoň 90 dní. Nepreukázanie týchto skutočností vedie k záveru o neplatnosti úkonu postúpenia pohľadávky, čo má za následok nepreukázanie aktívnej legitímácie postupníka (porovnaj rozsudok Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 25Co/87/2019 zo dňa 24.09.2019).

10. Rovnako odvolací súd považoval za nedôvodnú odvoláciu námietku, že žalovaný v konaní žiadnym spôsobom tvrdenia žalobcu ohľadom doručenia predmetnej výzvy nepoprel. Podľa názoru odvolacieho súdu nebolo namieste poukazovať na nerozporované tvrdenie žalobcu na základe ust. § 151 ods. 1 CSP, nakoľko takýto postup v spotrebiteľských sporoch nie je náležitý v prípade, že súd požaduje na skutočné preukázanie žalobcom tvrdenej skutočnosti relevantný dôkaz o existencii a doručení výzvy banky žalovanému pred postúpením pohľadávky v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách, ktorý mohol vykonať aj bez návrhu. Uvedený postup súdu prvej inštancie je v súlade s ust. § 295 CSP, ktorý zakotvuje, že súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci, pričom súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí taký dôkaz. Posúdenie splnenia podmienok na postúpenie pohľadávky bankou podľa ust. § 92 ods. 8 je nevyhnutné pre vyhodnotenie právneho úkonu postúpenia z hľadiska jeho platnosti, resp. absolútnej neplatnosti, čo má priamy vplyv na posúdenie aktívnej legitímácie žalobcu, teda na výsledok samotného sporu. Za stavu, kedy súd v spotrebiteľskom spore trvá na dôkaze, pričom dodávateľ, resp. jeho právny nástupca nepreukáže existenciu ním tvrdenej skutočnosti, ktorá má byť dokazovaním preukázaná, ustanovenie § 151 ods. 1 CSP o nespornosti nepopretých skutkových tvrdení nie je možné aplikovať. Súd je vždy povinný ex offa skúmať aktívnu legitímáciu žalobcu, a taktiež ex offa je povinný poskytnúť ochranu spotrebiteľovi ako slabšej zmluvnej strane, a to aj v prípade, že sa spotrebiteľ svojich práv v konaní nedovoľáva (porovnaj rozsudok Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 24Co/150/2019 zo dňa 08.01.2020, sp. zn. 11Co/144/2018 zo dňa 07.05.2019).

11. K odvolacej námietke odvolateľa, že ustanovenie § 89 ods. 1 zákona o bankách pripúšťa úpravu vzťahov medzi bankou a klientom odchylné od ustanovení zákona o bankách, pričom ustanovenie § 92 ods. 8 nevyklučuje odchylnú úpravu vzájomných vzťahov a zmluvné strany si v posudzovanom prípade dohodli otázku postúpenia odchylné od predmetného zákona v bode 12.4. všeobecných obchodných podmienok, odvolací súd udáva, že táto odvolacia námietka je rovnako nedôvodná. Zadefinovanie podmienok, za ktorých môže banka pristúpiť k postúpeniu pohľadávky (v rámci bankového zákona) je z povahy veci kogentnou právnou úpravou, nakoľko zmyslom a účelom je to, že bez splnenia takýchto podmienok k postúpeniu prísť nesmie. V prípade, že sa strana nespráva spôsobom výslovne stanoveným zákonom a koná jednoznačne v jeho rozpore v neprospech spotrebiteľa, takéto konanie je nevyhnutné považovať za zakázané, a teda aj odporujúce zákonu, a teda v konečnom dôsledku neplatné (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 7 Cdo 26/2017, rozsudky Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 26Co/46/2019 zo dňa 20.08.2019, 26Co/28/2019 zo dňa 29.07.2019).

12. Ďalšie argumenty strán odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú

jednu poznámku či pripomienku, je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán (porovnaj napr. rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a pod.). Preto na ostatnú argumentáciu zaoberajúcu sa ďalšími okolnosťami prejednávanej veci, no už nespôsobilú ovplyvniť rozhodnutie, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

13. Odvolací súd ani s prihliadnutím na odvolacie argumenty nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvoinštančného súdu odchýliť, a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi. Z dôvodu, že odvolacie dôvody odvolateľa neboli opodstatnené a neboli zistené ani žiadne nedostatky v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré by mal odvolací súd prihliadnuť z tzv. úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP), preto rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej z dôvodu vecnej správnosti potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP) a rovnako ho potvrdil aj v závislom výroku o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania, keď súd prvej inštancie správne o tomto nároku rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP (bod 35. odôvodnenia).

14. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, ako aj čl. 17 Základných princípov CSP zakotvujúcich procesnú ekonómiu rozhodnúť priamo tak, že v odvolacom konaní úspešnému žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, keďže mu žiadne trovy v súvislosti s odvolacím konaním preukázateľne nevznikli a bolo by zjavne nielen nerozumné, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho sporu, priznať mu nárok na náhradu trov konania.

15. Senát odvolacieho súdu tento rozsudok prijal pomerom hlasov 3:0, teda jednohlasne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).